

I. felvonás

A Tökéletes Bűntény

5. fejezet

A Rejtelmes
Segítőtárs

A Reaver már egy hete szelte sebesen a mindenség csillagainak gomolygó tengerét, s mindössze nyolc röpke óra választotta el őket Taristól, nem is sejtven, mi vár árjuk a túloldalon, Selene kivételével. A nő már a legapróbb részletekig mindent elrendezett, a lehető legfájdalommentesebben fog intézni mindent, és ezúttal nem csak az ő, hanem a legénység szempontjából is.

Elvégre rendesen bántak vele ittléte alatt, befogadták, sőt mi több, Fenn még a hátralévő összeget is hajlandó volt leengedni valamelyest, ezenfelül néhány hét haladékot is adott. Ami a többiekét illette, Carl távol maradt tőle, akárcsak Ventrís, bár ő még mindig dacol vele szemeinek ádáz tekintetével, de ez volt a legkevesebb, mit elvárhatott egy rakás vadidegen embertől, kiket kezdettől fogva átvert egy bizonyos tekintetben.

Rádásul Wesst még meg sem említette, az ő személyében érte a legnagyobb meglepetés az első benyomását követően, ugyanis alaposan összerázódtak az eltelt időben. Minden bizonnyal az ő életét lesz a legfájdalmasabb kioltania mindannyiuk közül, de bármennyire is tiltakozik ez ellen valódi énje, legbelül tudja, mindenképp meg kell tennie, s különben is: már mindent elrendezett. Egy jó adag mérges gáznál, és néhány, a hajó távol eső pontjain vészhelyzet esetére elhelyezett hődetonátornál nincs kíméletesebb, sem biztosabb mód erre egy ilyen kicsiny hajó fedélzetén.

Már csak ki kellett várnia azt a néhány keserű órát, míg a Taris légkörébe érnek, és akkor már nem csak Pendergast ezredes utasításainak tehet majd teljességgel eleget, hanem egy különös balesetként tüntetheti fel az egészséget, a hajó fedélzetén sorakozó mentőkabinok valamelyikével sértetlenül lejutva a felszínre. Aztán már eltűnnének a gyilkosságok az aktájáról, megszűnne a birodalom zsarnok karmainak mind hevesebb szorítása finom nyaka körül, s új életet kezdené. Távol a fehér egyenruhát viselő, kőszívű klónoktól, valamint a koszos kis kantinektól.

Nemsokára Fenn a szokásos beszélgetéseinek egyikét folytatta Dahnnel a pilótafülkében, ahol is hosszú órák elteltével, ha hozzávetőlegesen is, de egyedül maradtak, ennek pedig a körülményeket tekintve kifejezetten örültek. És ez teljesen érthető volt, tekintve a tényt, hogy ezen parányi űralkalmatosság rég látott utoljára ennyi kalandort, a folytonos nyüzsgés már kezdett a két férfi agyára menni. S örültek, hogy újfent ketten beszélgethetnek, a saját szemszögükből is elmesélve a nemrég zajló történéseket, mármint egy férfi szemszögéből.

Egy nő még kifejezetten jó hatással volt rájuk, még talán kettő is, de három már kezdett sok lenni hirtelenjében. Nem mintha ezzel különösebb gondjuk lett volna, azonban már hozzászoktak az egyedülléthez és sok volt nekik a három lány egyidejű eszmecseréje, mely jómagukat szinte már háttérbe szorította.

- Kizárt! – nevetett fel Jaris társa legújabb valótlannak ható, de mégis halál komoly arccal közölt tettének szinte már kényszerű beharangozására. Többek között ezért is volt jó, hogy a többiek már rég álomba szenderültek, – Shmir kivételével, ki már lesben állt – hiszen egy ilyen jellegű kijelentés egy nő társaságában soha sem hangozhatott volna el.

- Esküszöm! – csattant fel Carlos, miközben egyre csak rázta a röhögés. – Egyszer csak kinyitom az ajtót, és csak úgy besétálok egy szál... – ekkor minden elnémult egy röpké pillanat erejéig, Fenn eleinte nem értette, hogy mi történhetett, az Erő elhanyagolt használatának köszönhetően kisebb csoda volt, hogy érzett valamit egyáltalán. Ennek ellenére hamar kapcsoltak érzékei, az utolsó halovány pillanatra mérnöki pontossággal tudatva vele, hogy mi is történik.

Olyasvalami volt ez, melyet már hosszú ideje nem tapasztalt, túlságosan is hosszú ideje, hogy többet is fel tudjon idézni abból néhány töredékes képkocka, majd az utána levágott ámokfutása kivételével. A legfurcsább az volt az egészben, hogy ez most ébren, egy baráti beszélgetés kellős közepén érte, s nem álmában, vagy meditációja közepette, amikor is az ilyesmit várná az ember. Persze már mindegy volt, ezek elől senki ember fia nem fordíthat hátat, ha már kezdetét vette. Fenn nem is erőlködött már, átadta elméjét az abba magát gondosan befészkelő látomásnak.

Egyik sugárvető dördült el a másik után, ahogyan a folyosók közt kétségbeesetten menekülő csavargó lépteit szegélyezve hasították a tűz szabdalta levegőt a talajjal való heves találkozásukat megelőzően. A három rohamosztagos különös mód, csupán szeme sarkából látta, ahogyan a barna köpenybe burkolt férfi a vaskos sisakjuk által szolgáltatott szűkös látóterük kellős közepéből befordul a legközelebbi folyosón, majd nyomban utána eredtek, tudván, hogy az öreget most elhagyta a szerencséje.

A legelől haladó megállt a valójában egy kicsiny helyiségnek bizonyuló folyosó bejáratánál, majd mikor már valamennyien felvették a kiképzésük során ezerszer átvett, az ilyesfajta szobákban rekedő ellenfelek kifüstöléséhez legmegfelelőbb pozíciót, egy erélyes mozdulat kíséretében hajította be utolsó gránátját az ajtón, majd várta mindent megsemmisítő robbanást.

Nem meglepő módon, a helyiség ajtajából méterekkel kicsapó, gomolygó lángfelhőt követően sem jajveszékelés, vagy fájdalmas hörgés nem hallatszott, a korommal teli szobában minden elcsendesedett. Tehát hajszájukat lesöprő siker koronázta. Természetesen, még mindig hozniuk kell valamiféle bizonyítékot, ezért rövid tanakodás után a szerencsétlen életét minden bizonnyal kioltó klón sietve toppant be a helyiségbe, hogy kihozhasson onnan néhány elszenesedett ruhadarabot, vagy égett húscsapatot.

A két társa igazság szerint még örült is annak a ténynek, hogy így őt éri majd a megtiszteltetés, s az elismerés, elvégre kettejük semmi pénzért sem lépne be oda. Már azt is undorral, a rohamosztagos elé az elméjük szerint táruzó kép vérfagyasztó képzetével teli figyelték, ahogyan az betoppant a helyiségbe. Ám azonnal kikerekedtek kék szempárai, amikor is egy érdes ököl suhant elő a magából gomolygó füstöt árasztó bejáratú ajtó mögül, majd csapódott oly iszonyatos erővel társuk sisakjába, hogy az abban a pillanatban a padlóra terült egy jókora hátast követően.

A megmaradt rohamosztagosok összenézetek félelmükben, majd a kiképzésük során gondosan begyakorolt megoldást választották, megrohmozták a helyiséget, ahol az égvilágon semmit sem lehetett látni a vaksötétben, éppen ezért vaktában tüzeltek fegyvereikkel, ahogyan rendületlenül törtek mind beljebb és beljebb a szobába, egészen

addig a pillanatig, amikor is egy lilásan izzó fénykard haragos pengéje nem gyúlt fel a semmiből, majd két ívelt mozdulatot nem tett.

A jobb oldali klón két, a bal oldali pedig öt darabban érkezett a fémes talajra, miközben a férfi hidegvérrel oltotta ki a már eszméletlen birodalmi rohamosztagos életét kardjának egyetlen, kegyelmet nem ismerő mozdulatával. El is mosolyodott azon, egy röpké pillanat erejéig, milyen könnyen is ment az egész, azonban koránt sem tartott, nem is tarthatott túl sokáig öröme, nem az 501-es légió bátor harcosainak ellenében, kik a felszínen már reggel óta keresztül-kasul üldözték.

A kicsiny folyosóba tömegével beözönlő katonák ellen már semmit sem tehetett, bármily nagy mestere is volt az Erőnek, – elvégre annak kellett lennie, ha egy karcolás, sőt, még ruhájának könnyed megperzselődés nélkül sikerült megúsznia a robbanást – egy percig sem dacolhatott ennyivel. Kénytelen volt kereket oldani a felé egyre csak özönlő, vörösés lézernyalábok záporában.

De csakhamar rá kellett jönnie, már nincs kiút.

Az utolsó megmaradt egérút felől, a férfi még több rohamosztagost pillantott meg, mint amennyit elkerülni igyekezett. Bármennyire is vélte azt a magasztos elvet, miszerint mindig van kiút az ilyesfajta helyzetekből, most pont nem volt, legalábbis egy keskeny ablak kivételével, melyre csak most lelt rá a falakat mind kétségbeesettebben pásztázó szemeivel.

Azon kipillantva, egy csapásra szembesítette vele a sors, hogy nem is volt olyan hátrányos fizikai értelemben nyeszletnek, és legfőképp meglehetősen soványnak lennie. Ha egy jól megtermett férfi nem is, de ő teljes biztonsággal ki tudná vetni magát az ablakon, majd az Erő segítségével fékezni a talajjal való, meglehetősen agresszív érkezését a több száz méter mély szakadék nedves talajára érkezve, mely minden bizonnyal a táj egyik legmélyebb pontjának számított.

Ugyanakkor, ellenérvként szolgáltatott a szomorú tény, miszerint innen jó rálátása nyílt az úrkikötőre, melyről még a hülye is meg tudná mondani, hogy már valósággal előzönlötték a birodalmiak, véglegesen elvágva menekülőútját. Tehát, ha leugrik, az nem csak piszkosul fáj majd, de jóllehet értelmetlen is lesz, hacsak nem sikerül valahogyan időt nyernie, vagy éppen spórolnia.

Fenn ugyan csak tehetetlen szemlélő volt mindebben, de mégis esküdni mert volna rá, hogy ez a férfi most egyenesen a szemébe nézett, mintha tudta volna hol van, pontosan ismerte volna a kilétét, valamint hogy eljut hozzá ezen látomása.

Vagy éppen üzenete?

- Azonnal ide kell jönnöd, Fenn! Jól tudod, hogy hová... - ekkor a férfi nemes egyszerűséggel belevágta lilás árnyalatú fénykardját az ablakba, majd az Erő, valamint saját testének kölcsönös együttműködésével hasította keresztül üvegét, alázuhanva mélységben, Jaris látomásának egycsapással véget vetve.

- Szóval szerintem ezért kellene egy új útitárs, Fenn. Tudod egy férfi, hogy a sok lány ne szorítson ki minket – ezen szavak hallatán ocsúdott fel véglegesen, mintha csak egy zavaros rémálomból pattant volna fel. Ám ez bármilyen furcsa volt is, valamint a tény, hogy jó néhány percen át nézett ki üresen a fejéből, Carlosnak fel

sem tűnt mindez, legalábbis eddig a pillanatig. – Jól vagy? Fáradtnak tűnsz, szerintem aludj egy kicsit, egyébként is hajnali két óra van már. Persze, ha...

- Meg kell állnunk! – csattant fel ennek hallatán, hiszen csak mostanra tudatosult benne, mi is történt vele az imént. Bárki is volt az a férfi, behatóan ismerte az Erőt, ráadásul épp tőle kért segítséget, mely nélkül könnyen odaveszhet az 501-es légió félelmet nem ismerő katonáinak keresztútjában.

- De... már csak egy karnyújtásnyira vagyunk – ingatta a fejét társa csalódottan, már alig várta, hogy rátehesse markát arra a nagy rakás pénzre, ami odaát várja, Taris étellel teli felszínén. Erre már megint máshová mennek.

- Bocs, haver. De nyugi, a következő megálló már tényleg az a hely lesz – közölte együtt érző hangon, mintha ténylegesen is sajnálná az egészet, azonban már egyáltalán nem is érdekelte. Azt, hogy ilyenkor mit is érez, min is megy keresztül az ember, még az erőhasználók is csak nehezen értik meg a másikkal szemben, pedig jómaguk már többször is átélték mindezt.

Akkor Carlnak mégis mi esélye lenne megérteni a történeteket?

Legalábbis Fenn így vélekedett, amikor is egy erélyes mozdulattal kirántotta kicsiny hajóját a csillagok sebesen cikázó áradatából, majd egy merőben más úti célt készült betáplálni a navigációs számítógépbe, de hirtelen nem is tudta pontosan, hová is kell mennie. Egészen addig, amíg ismételtén a galaxistérképre nem eresztette szemeinek pillantását, az Erő sugallatait követve csak így azonosíthatta be pontosan a rendszert, ahová most mennie kell, ahol egy Jedi mestert kell megmentenie:

Még hozzá Myrkr homály fedte felszínére.

Ezúttal nem volt tanácskozás, vagy bármily nemű csevej az utazást illetően:

Mennek és kész.

Ő volt a kapitány, ezen a hajón hozzá tartozott minden, ezért teljes mértékben úgy érezte, hogy meg is teheti ezt, holott koránt sem volt ilyen egyszerű a helyzet.

- Lemaradtam volna valamiről? – lépett be Selene a szűkös helyiségbe kecses lépteivel, Jaris felé fordítva kékesen ragyogó szemeinek meglepett pillantással, melyben a férfi különös mód megkönnyebbülést, mintsem szomorúságot tapasztalt, melynek okát egyedül a twi'lek tudhatta, kinek közel sem volt ellenére néhány extramegálló, melyek segítségével még pár nappal halogathatja az elkerülhetetlent.

- Teszünk egy kis kitérőt Taris felé, még hozzá ellátogatunk a Myrkrre – jelentette ki a férfi teljes magabiztossággal, majd legszívesebben rákérdezett volna az elméjében egy insta alatt megfogalmazódó kérdésre: *Mégis mi itt az elméletileg békésen szendergő táncoslány egy jókora sugárvetővel a kezében?*

Azonban az erre vonatkozó frappáns válasszal azon nyomban szembesült, amint elé tárult a felé haragos léptekkel viharzó Ventris fenyegető látványa, a hiperúrbe való ki-be ugrálás minden bizonnyal felverte a legénységet, Shmir pedig tapasztalt fejedelmeként úgy döntött, a biztonság kedvéért körülnéz a fedélzeten, elvégre könnyen egy szabotőr műve is lehetett mindez.

- Hogy mi van?! – csattant fel Leana idegességében, amint elég közel ért Fennhez, hogy sebészi pontossággal ordíthassa le a fejét izmos nyakáról. – Mi az, hogy teszünk egy kis kitérőt, amikor négy órányira vagyunk a Taristól?!

- Csillapodj, hercegnő! – nevetett fel Jaris gúnyosan, miközben a nő kis híján felrobbant haragjában. Egy kis időre bele is fulladt a szó, majd egy mély lélegzetvételt követően újult erővel folytatta a „*párbeszédet*” – persze egy csöppet sem hangosabban.

- Hercegnő?! Hogy merészelsz így nevezni, te rohadt...

- Miért, mégis minek szólítsalak? Nem akartál elmenni a Rishire, aztán pláne viszolyogtál Nar Shaddaa láttán, pedig tudtad, hogy milyen fontos nekem Mira – legalábbis csak rájött a végére. – Erre felvennénk egy segítőt, egy történetesen tökéletesen útba eső – az utat két nappal azért megtoldó – helyen, akivel már a sokszorosára nőnek az esélyeink, erre te annyit mondasz „*Hogy mi van?!*”. Akkor mégis hova akarsz menni, Coruscantra, a felsőváros palotái közé? Ja, de várjunk, oda nem mehetsz, mivel kicsináltad a fél birodalmi hadsereget...

- Rendben, menjünk akkor abba a porfészekbe, ha ennyire odavágyódsz – vágott bele Ventris dühösen a férfi mondandójába. A többiek nem igazán értették, miért adta fel a lány ilyen könnyen, sőt, még eleinte Fenn sem.

Nem, amíg ismételten fel nem ötlött neki az éjszaka, amikor is Leana valamennyi titkát elmotyogta neki édes álmában.

- Mellesleg megosztanád velünk, mégis ki ez a fickó? – kérdezte Selene szelíden, miközben végre valahára Mira is idekecmergett, aki ugyanakkor ébredt fel ugyan, mint Ventris, csak nehezebbre esett kikászálódni a számára oly kényelmes ágyból, melyet a többiek a nap minden percében szidnak a keménysége miatt... *Aludtak volna csak ők az eső áztatta sikátorokban, három éven keresztül.*

- Majd út közben megtudjátok – felelte Jaris elfedve a tényt, miszerint halványlila gőze sincs a fickó kiléte felől, ám most, hogy már nem ő az egyedüli erőhasználó, ki a fedélzeten tartózkodik, nem maradhatott titka fedetlenül.

- Ugye nem egy látomásban láttad ezt az alakot? – kérdezte Mira finoman, jól tudja, mit jelent az ilyesmi, de ennek ellenére mégis úgy vélte, koránt sem kellene mindent kockára tenni emiatt.

Persze, ő csak a tanítvány... volt.

- De igen – ismerte el a végül a férfi, tudván, hogy ez nem sokáig maradhat rejtve a fiatal előtt, kit igen alaposan bevezetett az ilyesfajta dolgokba annak idején.

- Pompás...

Egy nappal később:

Myrkr koránt sem tartozott a galaxis legismertebb, vagy bármilyen tekintetben is kiemelkedő bolygói közé. Egy elfeledett világ volt ez, melyről hőseink is csak hírből, valamint az Ysalamir gyíkokról ismertek, melyek köztudottan blokkolták az Erőt egy bizonyos – pontosan 10 méteres – körzetben. Fenn csak remélte, hogy az az ember közel sem egy azoktól hemzseggő helyre vetette magát. Akkor ugyanis már rég

meghalhatott, de ha még életben is tudhatta magát valami csoda folytán, a legjobb esetben is csak rendkívül nehezen kászálódhatnak ki innen, *hacsak...*

- Biztos vagy ebben? – hangzott el a kétellyel teli kérdés Ventris ajkai közül ismételten, tulajdonképpen már harmadjára. Ugyanis egy ilyen horderejű cselekedet egy dolog volt eltervezni, és egy teljesen más volt végrehajtani.

- Teljességgel – vágta rá Jaris halálnyugalommal, mintha nem múlna valamennyiük élete ezen hajmeresztő manőversoron, melyet elkövetni készült az imént. És a hatalmas szakadék felé éles szögben közelítő Reavert még nézni is rossz volt az odalént tartózkodók megannyi kíváncsi szempárnak, ahogyan egyre lejjebb és lejjebb tört annak mélye felé. Persze az alatta állomásozó rohamosztagosok nem haboztak utána lőni a rozoga úrjárműnek, ám azt hatalmas sebességének és Fenn meredek, leginkább egy csavaros dugóhúzóra emlékeztető kormánymozdulatainak köszönhetően, ha csupán centiméterekkel ugyan, de eltévesztették célpontjukat.

Ez így folytatódott egészen addig a vegyes érzelmekkel teli pillanatig, mikor már hőseink túl közel értek a szakadék tűz szabdalta fenekéhez, hogy ilyen módon folytathassák őrült ereszkedésüket, a klónok sokasága ekkor azonban egy újabb problémával szembesült. A kicsiny fregatt túl mélyen volt a szakadékban, hogy eltalálhassák, vagy egyáltalán célba vehessék az erősebb fegyverekkel. A még szóba kerülő sugárvetők, és más ismétlőkarabélyok pedig egyszerűen túlságosan is gyengék voltak, még egy ehhez hasonló rozoga ürteknő elhárító pajzsaiban sem tehettek számottevő kárt, s Fenn jól tudta ezt.

Alaposan a fejébe verte az egyik tiszt, mikor még a galaxis szabadságáért vívott harcban segédkezett.

Ráadásul, ezzel a módszerrel, még csak nem is kell az Ysalamir gyíkokkal feltehetően csak úgy hemzsegő talajra lépniük, s az idegen is felugorhat az idő közben szép lassan leereszkedő leszállórámpára, amennyiben elég közel érkeztek Myrkr étellel teli talajához, és persze, amennyiben életben volt még egyáltalán.

- Te jó ég... – sóhajtott fel Dahn, mihelyst a masszív duracéllemez kellően leereszkedett, hogy közvetlen rálátása nyílhasson a szakadék fenekén zajló ádáz történésekre. A Jaris által keresett titokzatos alak életben volt ugyan.

De az őt körülálló birodalmiak tucatjaiból, s férfit övező mértéktelen pusztításból ítélve, már nem sokáig.

Egy röpke pillanatig azt kívánta, bárcsak tehetnének érte valamit ereszkedésük közepette, miközben hitetlenkedve figyelte a barna köpenyes, ősz hajú férfi kegyetlen küzdelmét, ki éppen most szelte le az egyik klón fejét, majd állította bel karját a mellette álló mellkasába. S az Erő néma sikolyai által látván a háta felé közelítő lövést, azonnal lebukott, a vörösösen izzó lézernyaláb pedig nem sokkal húzott el rövid haja felett, egyenesen a túloldalon hevesen tüzelő birodalmi mellkasát érve.

Az idegen már majdnem el is bízta magát, amikor is fémes nyikorgás törte meg a sebesen záporozó lézernyalábok robaját, mely egy igazi halálosztó, egy AT-ST ritkán olajozott lábaiból eredt, s rejtély, az ellenségnek hogyan sikerült ilyen mélyre tuszkolni a harcjárművet. A lila fényszabljával sebesen vagdalkozó kalandor egy

másodpercet sem habozott a jellegzetes hang hallatán, sarkon fordult, farkasszemet nézve a monstrum kezelőjével, cselekvésre szánva el magát.

S még mielőtt a roppant szörnyeteg eltalálhatta volna, a szemmel láthatóan már kor törte, minden bizonnyal az ötvenes évei közepén járó férfi, haragos léptivel iramodott feléje, könnyű szerrel szlalomozva a felé süvítő, halálos lövedékek záporában. Fenn döbbsenten – közben ő már kikászálódott a pilotfülkéből, Mirának átadva helyét, ugyanis az Erő szinte már rúgkapálva rikoctozta neki, hogy ezt meg kell néznie – figyelte, ahogyan a köpenyes alak ekképp férkőzik az AT-ST közvetlen közelébe, majd éles szögben felugorva hasítja keresztül lilásan izzó fényszablyájával a roppant bestia lábát, mely egy nagy rakás hasznavehetetlen ócskavasként roskadt a talajra a mozdulatsort követően.

A férfi a biztonság kedvéért – vagy talán sötét lelkének pusztá szórakozásaképp – még keresztülszúrta kardját a központi részen, azonnal kioltva az odabent tartózkodók éltét. S ezután, mintha mi sem történt volna, zavartalanul folytatta az öldöklést. Ugyanis mindegy volt, hányan is vannak ellene, mennyien sorozzák a szélrózsa minden egyes fokáról:

A birodalmiak egyszerűen nem bírtak vele.

Jaris már rég nem kapott kardot a kezébe, de azt ránézésre megtudta állapítani, hogy ez az ember – az Erő bármely oldalát is képviselje – két fénykardhoz szokott, ez egyértelműen látszott technikáján, de mégis csak egy, lilásan izzó pengét használt. Ennek ellenére, tökéletesen boldogult, nyilván már jó ideje nélkülözötte másik fénykardját, vagy egykoron legendás vívó lehetett.

Bárhogyan is, el kellett a segítsége.

- Már ideje volt! – harsogta a férfi mély torokhangon, miközben épp három klónt küldött a másvilágra egy, még korábban általuk felé hajított, de az Erő segítségével mindeddig tartogatott – s most visszahajított – repeszgránát segítségével. Még egy kicsit elszórakozott az egykor hírhedt 501-es légió büszke harcosaival, amíg a Reaver elég közel nem ért, hogy felszökellhessen rá a talajról.

És meglehet, hogy odafentről úgy tűnt, mintha könnyed kéjutazás lenne neki az egész, de valójában a folytonos küzdelem és a már legalább kétszázötven birodalmi rohamosztagos életének kioltása – a reggel folyamán felrobbantott csapatszállító utasait nem számítva – már szinte az utolsó csepp erejét is felemésztette. Nem is tudta már, meddig dacolhat a hatalmas túlerővel szemben.

Éppen ezért, széles mosollyal az arcán állapította meg, a Reaver felé irányozva sárgásan izzó szemeinek haraggal teli pillantását, hogy az már elég közel járt a talajhoz. Még várt egy szendergő pillanatot a mind hevesebb lézéráradat közepette, majd szinte már emberfeletti ügyességgel szökelt fel a korvett lenyitott rámpájára, közel tíz méter megtéve a levegőben.

Legalábbis csak nagyrészt. Azt utolsó pillanatban Mira elrántotta a kormányt az egyik ádáz lézernyaláb elől, így a kalandor pont nem tudta megragadni a rámpa keskeny szélét, s tán nyomban vissza is zuhant volna a mélybe, ha Selene nem ragadja meg őt kecses, halványzöld kézfejjével.

Az ilyesfajta, csodás helyzetekben az ember mindig vet egy pillantást, kit megment, vagy arra, ki éppen megmenti őt. A nő is így volt ezzel, és nyomban vetett is egy röpke pillantást a kor törte férfi arcára, mielőtt még egy erélyes rántással felhúzta volna a biztonságot, és egyúttal az életet jelentő fedélzetre. De előtte, mikor már mindketten felismerték egymást, alaposan kikerekedett szemeik meredt pillantása.

- *Ez lehetetlen...* – sziszegte Selene gondolataiban, mélyen belemélyesztve tekintetét a kalandor immár barnásan ragyogó szemeibe.

Ő volt az, a férfi, ki leütötte aznap, s a birodalom ádáz karmai közé vetette. Az ember, ki oly sok szenvedést és megaláztatást hozott rá. – *Nem lehet a legénység tagja, az nem lehet...* – folytatta nő a puszta kétségbeeséséből fakadó benső kesergését, ám hamar felötlött neki egy mentőötlet.

A férfi, bár az első pillanattól fogva tudta, hogy ez lesz, mégis hitetlenkedve figyelte, ahogyan a twi'lek szép lassan elengedi, úgy feltűntetve az egészet, mintha a kalandor fokozatosan kicsúszna jobb kezének szorításából, majd végleg elengedte.

A nő azonban nem számolt azzal a ténnyel, hogy Fenn is ott állt mellette, s ő már könnyű szerrel ragadta meg az öreg karját ismételten, majd lendítette izmos karjának egy erőteljes mozdulatával a fedélzetre, az odalentről mind hevesebben záporozó lézernyalábok jellegzetes robajában.

- Indulj! – kiáltotta Jaris a pilótafülke felé fordítva tekintetét, Wess pedig egy insta alatt rántotta fel a hajó orrát, majd eredt a magasba, egyenesen az űr végtelene felé. Eközben a férfi is feltápászkodott, miközben a benne rejlő jó és rossz ádáz harcot vívott lelkében, egy csatát, mely már rég eldöntetett. Ha régebben problémái is akadtak ezzel, a férfi most könnyű szerrel zárta ketrecébe a benne lakozó sötétség megtestesítőjét, azt a bizonyos Sithet, majd engedett teret újfent Jedi énjének. Szükséges volt ez a nehéz helyzetekben, elvégre nem volt Jedi, ki ilyen jól küzdhetett.

- Köszönöm, barátom. Ezt sosem felejttem el – közölte az öregember kedvesen, miközben rövid, ősz hajszálai mögül és még mindig javarészt sima homlokáról sorra özönlöttek az izzadságcseppek. Fiatal korában, lovaggént, rendszeren osztotta azt észet ugyan, de öreg volt már az ilyesmihez.

- Szóra sem érdemes – felelte Jaris, majd kérdően fordította Selene felé szemeinek pillantását. – Mégis mi volt ez?

- Sajnálom, kicsúszott a kezem közül – hazudott a képébe könnyű szerrel a twi'lek, némi búslakodást tettetve. Elvégre ő csak egy gyenge nő volt, minden szemszögből teljességgel hihető az ilyen. Mindegyikből, tán egyet kivéve.

- Semmi gond, legalább megpróbáltad – felelte az idős férfi szívélyesen, miközben mélyen farkasszemet nézett a twi'lekkal, már szívből bánva, hogy életben hagyta aznap, vagy legalábbis nem adott neki egy nyomatékosabb leckét az esettel kapcsolatban. Oly sok módon szabadulhatott volna meg tőle véglegesen, ám most mégis csak itt állnak, egy röpke pillanat erejéig keresztezve vegyes érzelmekkel teli tekinteteiket. S a kor törte férfié csak egy dolgot mondott csupán, melyet senki sem értett, Selene kivételével:

Vedd úgy, hogy meghaltál.

- Mellesleg, megmondanád a nevedet? – tette fel a nagy kérdést Fenn, melyre már mindannyian kíváncsiak voltak, miközben a Reaver belépett a hiperűrbe, újfent Taris ételtel teli világa felé hasítva a kozmosz végtelenét, de már a robotpilóta segítségével.

- Szólítsatok csak Sigilnek. Ha már itt tartunk, megmondanád a becses neved, ifjúhölgy? – kérdezte a helyiségbe éppen most betoppanó, alig 17 évesnek tűnő lány felé fordítva barna szemeinek kérdő pillantását, ki alaposan megilletődött ennek hallatán, de végül is felelni kívánt a különös kérdésre – mely abban a tekintetben volt furcsa, hogy az idegen épp őt kérdezte először.

- Mira Wess – a férfi alaposan elmosolyodott ennek hallatán.

- Nem feledem ezt nevet – Sigilnek csak ekkor tűnt fel, hogy ezen mondatával együtt nagyon furcsán veszi ki magát az egész, és már éppen magyarázkodni kezdett volna, amikor is a fiatal lány finom hangja ismételten megtörte az öreg számára meglehetősen kínossá váló csendet.

- Megmentette az életemet – közölte vegyes érzelmekkel egykor mestere felé fordítva világoszöld szemeit, majd ismételten Sigil felé fordította azokat, immár számon kérően folytatva mondandóját. – Hol van a fénykardom? – a férfi eleinte meglepődött a fiatal tüzes tekintetén. *Hát nem hálásnak kellene lennie tetteért?* Azonban rövidesen eszébe jutott neki az a tény is, hogy a semmi közepén hagyása, valamint a Nar Shaddára küldése, talán nem volt valami jó ötlet.

- Sok idő eltelt már azóta, kedvesem. Pechedre pont tegnap lőtték ki a kezemből, szóval szerezhetsz egy másikat. Azt javaslom, kérd meg rá a mestered...

- Nem vagyok a mestere – vágott bele Fenn egy csöppet idegesen a férfi szavába. – Ami azt illeti, még csak Jedi sem. Viszont még mindig csak a nevedet tudjuk, és az állítólagos hőstettedet. Ezért szerintem többet is mondhatnál magadról, mint például: ki vagy, honnan jöttél, ilyesmik.

- Hm... érdekes kérdés, Fenn. Hidd el, egyikre sem karod tudni a választ, még nem jött el azok ideje, különben sem ez érdekel különösebben. Sokkal inkább az, melyik oldalon is áll a fénykardom – kacagott fel az öreg önelégülten, lopva megcsillogtatva hajlított markolatú fénykardját, melynek oly sok ellenfelet szelt már ketté lila pengéje.

- És melyiken? – váltotta Jaris élesre hangnemét, már kezdte unni a mellébeszélést, és az üres történeteket. Bizonyítékot akart rá, hogy a férfi megbízható-e, méghozzá azonnal. Ezt normál esetben az Erő segítségével is elintézhette volna, de túlzottan csalóka volt az Sigil körül, mivel jómagya is bánt vele.

- A sorsén, és a biztos életben maradásén, barátom. Nem azért csaltalak át a fél galaxison, hogy megmentessem az irhámát, hanem azért, hogy téged segítssek. Hiszed, vagy sem, a sors akarta, hogy ez így legyen. A mai naptól fogva együtt vagyunk, tűzön-vízen át oltalmazva egymást – ekkor ismét Selene felé fordította tekintetét, nyomatékosításképp szánva számára, hogy ő azon kellemetlen dolgok egyike, kikről azon nyomban gondoskodni fog, amint lehetősége akad rá.

- Most komolyan, ezzel akarsz meggyőzni? Semmit mondó regéléssel a sorsról és pár ügyes fénykard mozdulattal? – gúnyolódott Jaris, ezúttal jogosan. - Ja persze, el is felejtettem, ott van az a történet is, miszerint megmentetted Mirát, mellyel csak az a gond, hogy az égvilágon semmi sem bizonyítja.

- Hát jó – sóhajtott fel a még mindig erősen verítékező öreg. – Tudod, amikor a fél Birodalom masírozik át egy erdőn, jobb, ha lent marad az ember. Ti ketten nem ezt tettétek, egyenesen nekik rontottatok, meg is lett az eredménye. A távolból figyeltem, ahogyan hátba lövik a lányt, te pedig kikészültél, eleinte csak könnyezve ültél felette. Aztán egyszer csak eloldalogtál, nyilván, mert úgy vélted, már nincs benne élet. Pedig volt, ha csak egy szikrányi is, de meg tudtam menteni – Fenn ennek hallatán a fémes talajra eresztette szégyenteljes pillantást, szóról-szóra igaz volt a történet.

- Üdv a fedélzeten – közölte a férfi szívélyesen, Sigil pedig nem habozott, azonnal az egyik kabin felé vette volna az irányt, ha Mira nem tartóztatja fel.

- Még mindig jössz egy fénykarddal – öntötte szavakba gyermeki akaratoskodását, melynek hallatán Sigil öregember létére, majdhogynem elröhögte magát.

- Te pedig életteddel, kislány! És had ne keljen ecsetelnem, az sokkalta értékesebb bármily ördögi fegyvernél – Mira azonban továbbra is csak hevesen rázta fejét, az alkudozás és a kínálkozó lehetőségek kihasználásának nagy mesterévé tette a Nal Hutta kicsiny holdján eltöltött időszak.

- Az életemmel? Egyedül hagytál egy hutfészek mellett, élelem és víz nélkül. Három évig kellett rohadnom a sikátorok közt, azért, mert nem mertél mellettem maradni, amíg felébredek és aztán kirakni egy normálisabb helyen – így már Sigil, valamint az egyre bővülő legénység többi tagja is megértette a probléma igazi okát.

- Na és? Hát nem itt állsz? Persze most hiába magyarázok, később biztosan megköszönöd majd, amit tettem. Ám Fenn, amíg a mestered volt, egyszer sem mondta, hogy „A fénykardod, az életed”? Mivel ez alapján úgy vélem, kvittek vagyunk, azzal sem mentem valami sokra, de mégis itt állok, ugyanis megmentette az életemet – ekkorra már kezdett körvonalazódni a lányban, hogy nem épp ez volt a megfelelő viselkedés, nem a megmentőjével szemben. – Neked elsősorban ezt kell értékelned, hogy itt állhatsz, és nem azt, hogyan és miért is teheted azt. A pusztá lehetőséget, miszerint még lehet belőled Jedi, ugyanis még megannyi életév vár rád, nekem köszönhetően. Akárcsak nekem, a te kardodnak köszönhetően.

- Értem... és köszönöm – hagyta el végül az ilyesfajta helyzetekben már magától értetődő kifejezés a fiatal már léttel teli ajkait. Már most, néhány röpké nap elteltével is sikerült javarészt összeszednie magát, ez pedig már önmagában is megért volna egy újabb köszönetet, ám most csak ennyit tudott kinyögni, nem többet.

- Szóra sem érdemes – felelte Sigil annak rendje és módja szerint, majd Jaris felé fordította tekintetét, mikor már érezte, hogy újabb kemény kérdések következnek, s ő utálta az ilyet. – Nincs egy szabad kabinotok? Eléggé kifáradtam Myrkren. Ahol is több birodalmival végeztem egy nap alatt, mint ti egész életetek folyamán fogtok, együttvéve.

- *Ne fogadj rá...* – visszhangzott Fenn tudatában. Bár nem tudta, pontosan hányan voltak azon a hajón, de biztosan többen, mint ahánnyal Sigil egymaga végezhetett egyetlen fényszablya segítségével. Azonban inkább elvetette a gondolatot, és kellőképp válaszolt az eddig rejtélyes segítőtárs kérdésére.

- A jobb-hátsóban még van egy üres ágy – közölte Selene kabinja felé mutatva, s ez idáig meg sem fordult a twi'lek fejében, hogy mivel az ő kabinjában volt az utolsó

férőhely, ettől a naptól kezdve minden egyes alkalommal együtt alszanak majd, egészen Tarisig, mely... egy érdekes nap lesz, minden bizonnyal.

Az éjszaka folyamán:

- *Talán tényleg alszik?* – töprengett magában Shmir, miközben csöndesen figyelte az ágyán látszólag békésen szendergő férfit. Ha valaha is le akart számolni vele, akkor most jött el az ideje. Sigil önmagában is megsemmisítő erejű ellenfél volt, ki biztosan keresztülhúzná számításait, ha az ő jelenlétében próbálja véghezvinni, amit tervez.

Nem tudta hogyan, s miért, de a férfi szinte már előre látta minden egyes mozzanatát, ezáltal szinte legyőzhetlenné válva.

Legalábbis amíg ébren volt.

Azonban most aludt, képtelenség, hogy tudhassa, mi vár rá ebben a keserű percben. Most könnyedén metszheti el a torkát, majd füstölheti ki a legénységet, és már a kor törte ember nyakához is emelte kését, amikor annak hirtelen felnyíltak sárgásan izzó szemei. A benne lakozó Sith volt az, ki ismét megmentette életét, a fékezhetetlen gyilkos, a harag és gyűlölet megtestesítője.

Nem is habozott, azonnal megragadta az éles vágóeszközt tartó kézfejet baljával, miközben már át is fogta a nő nyakát a másik kezével, ki egy pissenést sem adhatott ki, s még egy röpké gondolatra sem volt ideje. Sigil egyetlen nyers mozdulattal ragadta meg gégéjét, egészen addig, amíg Selene halálfélelme és éktelen fájdalma közepette el nem dobta a kést, hátha elengedi a férfi, de nem tette. Ehelyett azon nyomban felpattant fekhelyéről, s a falhoz nyomta az egyre fuldokló twi'leket, ki mindezek ellenére pontosan tudta, mi történik vele.

Eljött pillanat, melyre Sigil már oly sokszor figyelmeztette.